

یادداشت
پدرام جدی معاون راهبری محیط زیست و توسعه پایدار شهرداری تهران

تردد هفت میلیون خودرو در شهری بادو میلیون ظرفیت!

اظهارات مختلفی درباره آلودگی هوا مطرح می‌شود و این مسأله در شهرهای مختلف، دلایل متعدد و متفاوتی دارد اما در کلانشهری همچون تهران، نکات متمایزی وجود دارد که لازم است نسبت به آن نگاه صحیحی داشته باشیم.

جمعیت تهران حدود ۹ میلیون نفر است و سه میلیون هم جمعیت شناور داریم که بابت کارهای روزانه‌شان وارد تهران می‌شوند و اقامت زیر یک روز دارند؛ بنابراین شهر تهران یک جمعیت حدود ۱۲ میلیون نفری را در طول روز تجربه می‌کند.

از طرفی در تهران به ازای هر دو نفر یک خودروی سواری داریم که یک عدد بالایی است. این موضوع در حالی است که ظرفیت معابر تهران حدود دو میلیون وسیله نقلیه است. یعنی استاندارد معابر، بزرگراه‌ها و آزادراه‌های ما در مجموع دو میلیون دستگاه سواری است.

در صورتی که آمارهای مسئولان امر به‌ویژه پلیس راهور، بیش از هفت میلیون وسیله نقلیه در طول روز است که این عدد با ناوگان حمل‌ونقل عمومی، ۲۰ میلیون تردد را در طول روز ثبت می‌کند که ۷۱ درصد از این تردها شامل خودروهای تک‌سرنشین است. حدود ۴۰ درصد این سفرها هم توسط مردم و عموم جامعه برای کارهای روزانه‌ای است که به صورت میانگین پیمایش ۵ کیلومتری دارد.

این در حالی است که معابر ما محدودیت و وسیله نقلیه و گنجایش کمی دارد و زمانی‌که تردها و تعداد وسایل نقلیه زیاد می‌شود، ماندگاری در خیابان و معابر به سبب ترافیک و جای پارک افزایش پیدا می‌کند. همین موضوع باعث می‌شود سایش لاستیک با آسفالت زیاد شود.

مسئله‌ای که خودش یکی از منابع مهم تولید ذرات معلق زیر ۲/۵ میکرون است و از طرفی هم مصرف سوخت و هم میزان تولید آلایندگی را بالا می‌برد. ۸۳ درصد آلایندگی تهران نیز به‌دلیل منابع متحرک است و عمدتاً هم خودروهای سواری، دیزلی و موتورسیکلت‌ها نقش پررنگی در تولید این آلاینده‌ها و در نتیجه آلودگی هوای تهران دارند.

امسال برخی روزهایی که تعطیل شد به اسم آلودگی هوا بود، اما مصرف برق و گاز هم مزید بر علت شده است. این تصمیمات درخصوص وضعیت آلودگی هوا، رفتارهای منفعلانه و مسکن‌وار است که ما به‌صورت مقطعی و کوتاه‌مدت در حال مدیریت بحران آن هستیم تا از این مقطع خارج شویم. البته ما قانون هوای پاک را هم داریم که اتفاقاً قانون مبتنی‌ای است، چرا که ۲۳ دستگاه متولی اجرای آن هستند و سازمان حفاظت از محیط‌زیست، ناظر بر این قانون است.

یکی از دلایل عدم اجرایی‌شدن این قانون این است که سازمان محیط‌زیست قدرت و کارایی لازم را ندارد که بتواند وزارت نیرو، نفت، صمت و سایر مجموعه‌ها را وادار، هدایت و الزام به پیاده‌سازی قوانین مربوط به آلودگی هوا کند.

این قوانین شامل تولید خودرو و سوخت استاندارد، توسعه حمل‌ونقل عمومی، کاهش تردها و... است. با این حال یکی از نکاتی که کمتر به آن توجه می‌شود بحث تردهایی است که ما در تهران با آن مواجه هستیم؛ تردد خودروهای تک‌سرنشین و تردهای تفریحی که حدود ۱۴ درصد از تردهای شهر، تفریحی است. سوی دیگر ماجرا هم مسأله فرهنگ‌سازی این موضوع است که باید به آن ورود پیدا کنیم. علاوه بر فرهنگ‌سازی، این مسأله به قوانین بازدارنده هم نیاز دارد یعنی صرفاً با کار فرهنگی، ترویجی و کارهای آموزشی نمی‌توانیم این نوع رفتار جامعه را تغییر دهیم و لازم است برخی مشوق‌ها یا قوانین بازدارنده هم در این زمینه لحاظ شود تا بتواند تعداد تردد شهروندان را کاهش دهد.

از سوی دیگر در گذشته بسیاری از ادارات دولتی و حتی خصوصی از سرویس‌های کاری برخوردار بودند و حالا به‌دلیل مدیریت منابع مالی دولتی، آن را حذف کردند و به این فکر نکردند که این سرویس‌ها می‌تواند میزان تردد ماشین‌ها و مصرف سوخت و حتی تولید آلاینده‌ها را کاهش دهد و زمان افراد را بهتر مدیریت کند.

این از آن جنس کارهایی است که تصمیم اشتباه درخصوص آن گرفتند؛ شاید در آن مقطع مناسب بوده اما با توجه به شرایط کنونی این‌گونه نیست و شاید راهکار مناسبی برای این موضوع باشد.



بیمه معلمان مدارس غیر دولتی

احمد محمودزاده، رئیس سازمان مدارس و مراکز غیردولتی وزارت آموزش و پرورش با بیان این‌که حدود ۲۱۰ هزار معلم در مدارس غیردولتی وجود دارد که نیروی آزاد هستند، گفت: ۴۰ ساعت کار و فعالیت برای بیمه‌شدن باید مشمول همه معلمان شود؛ بنابراین سراغ مدرسی که کار بیمه معلمان را انجام ندهند می‌رویم./ جام جم



اصلاح قیمت ۱۰ درصد از داروها

محمدرضا ظفرقندی، وزیر بهداشت با اعلام این‌که حدود ۱۰ درصد از اقلام دارویی اصلاح قیمت شدند، گفت: داروهایی که اصلاح قیمت شده‌اند اغلب تزریقی و پماد‌های استریل هستند که جنبه مصرف دائمی و عمومی ندارند./ جام جم



آمادگی هلال احمر برای کمک به آمریکا

پیرحسین کولیوند، رئیس جمعیت هلال احمر برای ارسال کمک‌های بشردوستانه به این کشور اعلام آمادگی کرد. وی خطاب به رئیس صلیب سرخ آمریکا نوشت: از طرف جمعیت هلال احمر جمهوری اسلامی ایران، به‌شما اطمینان می‌دهیم که در این لحظات سخت تنها نیستید./ جام جم

حذف سقف حقوق برای حفظ اساتید

مدیرگروه آموزش عالی مرکز پژوهش‌های مجلس می‌گوید در برخی از کشورها

استاد یک حقوق ثابت از دانشگاه می‌گیرد و باقی درآمد را از محل ارتباط با صنعت به‌دست می‌آورد

در سال‌های اخیر، مسأله حقوق و دستمزد اساتید و اعضای هیأت علمی در ایران به یکی از موضوعات حساس و بحث‌برانگیز تبدیل شده است. مسأله‌ای که نه تنها بر کیفیت آموزش و پژوهش در دانشگاه‌ها تأثیر می‌گذارد، بلکه با پدیده‌ای نگران‌کننده به نام «مهاجرت نخبگان» نیز ارتباط دارد. یکی از نقاط عطف در این زمینه، مصوبه کمیسیون تلفیق در لایحه بودجه ۹۷ بود که به موجب آن، سقف حقوق اعضای هیأت علمی برداشته شده و در مقابل، محدودیت‌هایی برای افزایش این حقوق اعمال شد.



زهرا حامدی
گروه جامعه

سرانجام پس از واکنش‌ها به اعمال محدودیت در حقوق اعضای هیأت علمی و کش‌وقوس‌های مختلف، روز گذشته وزیر علوم اعلام کرد که این سقف برداشته و گام جدیدی در راستای رفع مشکلات حقوقی اعضای هیأت علمی برداشته شده است. اقدامی که فارغ از جنبه‌های اقتصادی، سؤالات زیادی را در مورد آینده آموزش عالی و جایگاه علمی کشور مطرح می‌کند.

ماجرای تعیین سقف حقوق چه بود؟

ماجرای تعیین سقف حقوق برای اساتید و اعضای هیأت علمی در لایحه بودجه ۹۷ کمیسیون تلفیق به یکی از بحث‌برانگیزترین موضوعات تبدیل شد. در آن زمان، کمیسیون تلفیق بودجه پیشنهاد کرده بود که سقف حقوق اعضای هیأت علمی دانشگاه‌ها و پژوهشگران به ۱۰ برابر حداقل حقوق تعیین‌شده برای کارکنان دولت محدود شود. به عبارت دیگر، حقوق اعضای هیأت علمی دانشگاه‌ها نمی‌توانست بیشتر از ۱۰ برابر حداقل حقوق کارمندان دولت باشد. این تصمیم به‌سرعت واکنش‌های زیادی را از سوی جامعه دانشگاهی و پژوهشگران برانگیخت. مخالفان این طرح استدلال می‌کردند که چنین محدودیتی نه تنها به تضعیف جایگاه علمی و پژوهشی دانشگاه‌ها خواهد انجامید، بلکه می‌تواند به ترک اساتید برجسته و مهاجرت آنها از دانشگاه‌ها منجر شود. آنها هشدار می‌دادند که این طرح به کاهش انگیزه‌های علمی و پژوهشی، کاهش کیفیت آموزش و پژوهش‌های علمی در کشور و همچنین آسیب به سیستم آموزش عالی خواهد انجامید. واکنش‌های مختلف باعث شد که در نهایت کمیسیون تلفیق این پیشنهاد را اصلاح کرده و سقف حقوق برای اعضای هیأت علمی دانشگاه‌ها را حذف کرد و در نهایت تصمیم بر آن شد که سقف حقوق برای اعضای هیأت علمی و

برش

حقوق یک‌سال استاد ایرانی! حقوق یک ماه استاد خارجی!

در دنیای علم و دانش، دانشگاه‌ها نه تنها مراکز آموزش، بلکه موتورهای محرکه نوآوری و پیشرفت کشورها هستند. در این ساختار پیچیده و حیاتی، اعضای هیأت علمی به‌عنوان نیروهای متخصص و پژوهشگر، شریان‌های اصلی تولید علم و فناوری را به جریان می‌اندازند اما متأسفانه در کشور ما، با وجود توانمندی‌های علمی و دستاوردهای برجسته‌ای که در سطوح مختلف آموزشی و تحقیقاتی به دست آمده، مسأله حقوق و دستمزد اعضای هیأت علمی همواره یک چالش جدی است. در این میان، مقایسه حقوق اساتید ایرانی با هم‌تایان‌شان در کشورهای مختلف، نه تنها نشان‌دهنده تفاوت‌های چشمگیر در شرایط مالی، بلکه نمادی از مشکلات ساختاری و اقتصادی است که آموزش عالی ایران با آن دست به‌گریبان است. البته گرچه

گزارش



را صدا می‌زند. مادر چشم‌هایش باز می‌شود و کاپشن را از زیر سر پسرش برمی‌دارد و مدام تکانش می‌دهد، روی شانه‌هایش می‌زند، دستی در سرش و میان موهایش می‌کشد تا پسر را بیدار و هوشیار کند. جای خوبی نخوابیده است، جای گرم و نرمی نیست اما لایب آن قدر خسته و شاید هم مریض است که دلش نمی‌خواهد کسی آن را بر هم بزند اما انگار چاره دیگری نیست!

خواب در یک وجب‌جا

تا چشم‌کاری می‌کند، ماشین است که پشت‌به‌پشت هم‌پارک‌کرده‌اند. ماشین‌هایی که از همان دور هم می‌توان حدس زد که تعداد زیادی از آنها، یک نفر را، شاید هم دو نفر و شاید هم بیشتر را در خودش پناه داده است که شب را صبح کنند اما هوا، هوای در ماشین خوابیدن نیست. البته که هیچ هوایی، هوای در ماشین خوابیدن نیست. نه تابستان‌ش که نمی‌توانی در جام‌اشین، روشن‌نگه‌داری و کولر خنک را روی خودت تنظیم کنی و نه پاییز و زمستان‌ش که سرما از درز در و پنجره‌ها نفوذ می‌کند و می‌آید و در لایه‌های پوست تنت می‌خزد و جا خوش می‌کند. یکی از آنها صندلی راننده را تا ته خوابانده،

کاپشن‌اش را گرد و مجاله کرده و زیر سرش گذاشته، پایهایش را جمع کرده که لایب به فرمان ماشین گیر نکند و چپانتمه زده و به خواب رفته است اما به تعداد آنهایی که در ماشین خوابیده‌اند، حیاط بیمارستان هم مهمان دارد: «راستش نمی‌توانم بروم جای دورتری از آی‌سی یو بخوابم؛ می‌گویم نکند چیزی بخواهند، کمکی از من بر بیاید، صدامی‌کند و نیشام!» این را مرد تقریباً میانسانی می‌گوید که هنوز به چند ساعت نکشیده که مادرش در آی‌سی‌یو بستری شده است، حالا او در حیاط بیمارستان، روی یکی از صندلی‌های تک‌نفره‌اش نشسته تا شب را همان جا صبح کند اما شاید اگر بستری‌شدن بیمارش به درازا نکشد، دیگر نتواند هربار راهمان حیاط و راهروها باشد، شاید لازم است چاره دیگری پیدا کند. به امید روزهای بهتر.... «تا همین چندوقت پیش، خدمات به همراهان بیمار و همراه‌سراها بسیار کمتر از امروز بود اما این روزها به نسبت قابل قبولی رسیده است که البته در آینده، تعدادشان بیشتر هم خواهد شد.» این را سیدمحمد نقیب، مدیرعامل سازمان خدمات و مشارکت‌های اجتماعی می‌گوید و تأکید می‌کند که با افتتاح سه همراه‌سرای تازه، تعداد همراه‌سراهای شهر تهران به عدد ۹ رسیده و تا آخر اسفندماه سال جاری هم به ۱۲ عدد خواهد رسید. این‌طور که نقیب می‌گوید، همراهان بیمار، می‌توانند به بخش مددکاری بیمارستان مراجعه کنند و با ارائه مدارک، امکان استفاده و حضور در این همراه‌سراها، از یک روز تا ۳۰ روز را داشته باشند اما پس این همراهانی که در بیمارستان و با شرایط سخت، شب‌را صبح می‌کنند، چرا به همراه‌سرا مراجعه نمی‌کنند؟ «واقعیت این است که برخی از این همراه‌سراها، نزدیک بیمارستان نبود، از بیمارستان فاصله داشت و همراه بیمار، نمی‌خواست از بیمار دور شود و ترجیح می‌داد در همان شرایط بماند اما این همراه‌سراهای تازه، در نزدیک‌ترین فاصله و چندقدمی بیمارستان ساخته شده‌اند و از این به بعد، این مشکل هم برای بسیاری از این همراه‌ها، حل خواهد شد.» همراه‌سراهایی که شاید بتواند از تعداد آدم‌های آشفته راهروهای بیمارستان کم کند و چند ساعتی خواب‌به آنها هدیه ب‌دهد.